

hiše in me zapodili v svet, ki je tako velik in brez srca in brez usmiljenja in brez sreče. Nihče nič ne ve o tem — saj je sveta noč, polna radosti in veselja.

In nihče se ne spomni in ne vpraša, kaj sem pretrpel tam zunaj v svetu, polnem trpljenja, in kako sem jokal in plakal in vzdihoval tam zunaj v življenju, polnem vzdihov in solz. O tem nihče nič ne ve — kakor nikoli ne bi bil odšel v svet, kakor bi vedno sedel tukaj ob domači mizi, ob očetu in materi, ob sestrici in bratcih, otrok, dete . . . Nihče ne vpraša — saj je sveti božič, ki celi vse rane, ki vse boli zagrinja s pozabnostjo.

In nihče se ne spomni in ne vpraša, kaj sem grešil v življenju, odkar so me izgnali, kaj sem storil hudega in zlega tam zunaj v zlobnem in hudobnem svetu. Nihče ne vpraša; nihče se ne dotakne strune, ki bi zaplakala in zaihtela in tožila in očitala obenem. Nihče ne vpraša, ker se nihče ne spominja, da sem kdaj šel v svet — nihče, saj je sveta noč nocoj, polna milosti, in vse hudo in vse zmote in vsi grehi so nocoj izbrisani in pozabljeni! —

A kaj bi vprašali — saj nisem nikoli odšel v svet. Saj sem še otrok, dete, ki še vedno sedi v kratkih hlačicah za mizo, ob očetu, ob materi, ob sestrici in bratcih, čisto, nedolžno in srečno dete . . .

Vse ono pa o zmotah in grehah, o trpljenju in solzah — vse to so bile le sanje. Nikdar še nisem bil z doma. Nikoli še mi ni zašlo domače solnce, ki sije tako lepo in toplo in božajoče, ter mi vzšlo tuje, ki sije mrko in mrzlo. Vse to so bile le sanje . . . Nikoli mi še ni postiljala postelje druga roka kakor ljubeča materina, ki zrahlja posteljo, da se spi v njej tako gorko in prijetno, kakor na rokah angelov nebeških — nikoli! Vse ono o tujih rokah, o ljudeh brez ljubezni in sočutja, so bile le sanje.

Nikoli mi ni rezala in delila kruha druga roka kakor roka očetova — ne, nikoli. Resen mož je moj oče, a zlato srce. Vse ono o tujcih, ki so mi dajali kruha z mrzlo roko, s hudobnimi obrazi in s sovražnimi pogledi — vse ono so sanje, lažnjive in goljufive sanje.

Nikoli nisem hodil sam in zapuščen po neznanih cestah in ulicah, sam med tujimi ljudmi, sam med mrzlim svetom — nikoli! Nikoli nisem plakal med ljudmi, ki so gledali náme zlovолjno in zaničljivo in prezirljivo; nikoli nisem jokal s pritajenimi solzami v duši, ker sem bil tujec med tujci, odtrgan od doma, kakor veja od rodnega debla, ker sem bil izgnan in zavržen in

Fr. Ks. Meška rojstni dom.

vržen v hudobni in sovražni svet — nikoli!

Nikoli nisem klical v obupu: „Oče, mati, zakaj sta me pahnila izpod rodne strehe, iz tople sobe? Zakaj sta me izgnala in se nista usmilila in me pustila ob ogrevajoči vajini ljubezni?“ — Nikoli, nikoli!

Nikoli nisem z bolnim in drhtečim srcem hrepenel po sestrici in bratcih, da bi se igral z njimi. Nikoli — saj sem bil vedno pri njih, vedno sem igral z njimi, se smejal z njimi.

Vse ono o daljnih, neprijaznih krajih, vse ono o tujih ljudeh, o mrzlih srcih brez ljubezni in sočutja, vse ono o izgnanstvu in samoti in zapuščenosti — vse to so bile